

മഴയില്ലാത്ത ദിവസം

രാമു ചേട്ടന് രാവിലെ എപ്പോഴുണ്ടെങ്കിലും ആദ്യമായി നോക്കുന്നത് ആകാശം തന്നെയായിരുന്നു. അയാള്ക്കു മഴയെ ഒരുപാട് ഇഷ്ടമാണ്. കഞ്ഞിക്കരയിലുള്ള ചെറിയ ഒരു ചായക്കടയാണ് അയാളുടെ സ്വന്തമായുള്ള ലോകം. രണ്ടു ബെഞ്ച്, ചെറിയ കുക്കർ, ഒരു പഴയ റേഡിയോ – അതാണ് കടയുടെ ശോഭ.

പക്ഷെ ആ ദിവസം മേഘം പോലും കാണാനില്ലായിരുന്നു. ചൂട് കനത്തിരിക്കുന്നു. ആളുകളു് ചായക്കടയില് കുറവാണ്. രാമു ചേട്ടന് ഉണങ്ങിയ മുഖത്തോടെയാണ് ചായ വാരുന്തത്.

അപ്പോഴാണ് ഒരു ചെറുപ്പക്കാരന് കടയിലേക്ക് ചെന്ന് വന്നത്. മെല്ലെ ചോദിച്ചു:

"ചായ കിട്ടുമോ ചേട്ടാ?"

"കിട്ടും മോനെ, തട്ടി ഇരിക്കൂ."

ചായ കൊണ്ടുവന്ന രാമു ചേട്ടന് ശ്രദ്ധിച്ചു – ആ കൊച്ചുമകന്റെ കയ്യിലൊന്നും പൈസയില്ല. തരിപ്പണമില്ലാത്ത പോക്കറ്റാണ്. കണ്ണുകൾ ചോരിച്ചിറങ്ങിയവ. അതിനാൽ ചോദിച്ചു:

"നിന്റെ പേര് എന്താ?"

"ഹാരിസ്." കുട്ടി പൊടുന്നനേ പറഞ്ഞു.

"പകരം ഒന്നുമില്ലേ മോനെ?"

"ഇപ്പോ ഒന്ന് ഇല്ല..."

രാമു ചേട്ടന് ചായയ്ക്കൊപ്പം ഒരു പാഴംപൊരി കൂടി വെച്ചു. ഹാരിസ് അതിന് നന്ദിയോടെ ചിരിച്ചു.

അന്ന് മുതൽ ഹാരിസ് പ്രതിദിനവും വന്നു. ഒരുപാട് സംസാരിച്ചില്ലെങ്കിലും ഇരുവരുടെയും ഇടയിൽ ഒരധികം സ്നേഹബന്ധം വളർന്നു. അതിനിടയിൽ ഒരു ദിവസം ഹാരിസ് കാണാതായിപോയി.

രാമു ചേട്ടന് കാത്തിരുത്തി. ഒരു മാസം കഴിഞ്ഞു. പിന്നെ വീണ്ടും ഒരു മഴയുള്ള രാവിലെ – ആ കടയുടെ മുന്നിൽ ഹാരിസ് വീണ്ടും എത്തി.

ഇതവണ കയ്യിലൊരു ചെറിയ ബാഗ്. ഉപ്പേരി, ചക്കവറുത്തത്, ചെറിയൊരു കച്ചവടം ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു.

"ഇനി ഞാനും ഒരാൾ ആയി ചേട്ടാ... ഇനിമുതൽ ഈ ചായക്ക് പണം കൊടുക്കാൻ ഞാനും ഉണ്ടാകും."

രാമു ചേട്ടന്റെ കണ്ണുകളിലെ കാഴ്ച മറച്ച് നിന്നത് അതു ചെറിയ മഴയല്ലായിരുന്നു. അതായിരുന്നു മനസ്സിന്റെ നിറവായ സന്തോഷം.

മറഞ്ഞുപോയ ചിരി

രാവിലെ എട്ട് മണിയാകുമ്പോഴേക്കും അനുവിന്റെ ഫോൺ വിറക്കാൻ തുടങ്ങി. ആരോ അയച്ച വീഡിയോ കോളിന്റെ മുൻവശത്ത് പൊട്ടിത്തെറിയുടെ പുകയും തീയും കാണുന്നുണ്ട്. പിന്നെ ഒരു കുഞ്ഞിന്റെ കരച്ചിലും.

അനു ഫോൺ താഴെ വെച്ചപ്പോൾ കൈകൾ വിറച്ചു.

"എന്താണ് അനു ഇതെല്ലാം?" അമ്മ ചോദിച്ചു.
"ഭൂതങ്ങളെ ഒരു യുദ്ധത്തിന്റെ ദൃശ്യം അല്ലേ?"

"അല്ല മമ്മി... ഇത് എന്റെ പഴയ സുഹൃത്ത് ലീനയുടെ കുഞ്ഞാണ്. അവർ ഫലസ്തീനിൽ ഡോക്ടറായി പോയിരുന്നു..."

അനുവിന്റെ മനസ്സ് പഴയ ഓർമ്മകളിലേക്ക് പോയി.
കോളേജ് കാലത്ത് ലീനയും അനുവും ഒരുമിച്ച് കാണുകയും, വലിയതായ സ്വപ്നങ്ങൾ കണ്ട് ചിരിച്ചും കരഞ്ഞും കടന്നുപോയ ദിവസങ്ങൾ. അവർ ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞിരുന്നു: "നാം ഒരിക്കൽ ആരെങ്കിലുമാകണം - ആരെങ്കിലും രക്ഷിക്കാനാകണം."

ഇന്നലെ ആ സ്വപ്നം പകുതിയാകെ തകർന്നുപോയതായി തോന്നി.
ഹനാ - ലീനയുടെ മൂന്നു വയസ്സുള്ള മകൾ - ബോംബ് ആക്രമണത്തിൽ വീട് കെടുത്തപ്പെട്ടതിന്റെ ദുഃഖത്തിലാണ്.

മൂന്ന് ദിവസം കഴിഞ്ഞ്...

അനു കോളേജിൽ ക്യാമ്പെയ്ൻ നടത്തുകയാണ്.
"നമുക്ക് എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാൻ കഴിയുമോ?"
ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയുടെ ചോദ്യം താൻ തന്നെ തറക്കിയിട്ടു.

അനു മൗനം പാലിച്ചു. പിന്നെ ചെറുതായി ഒരു ഫോട്ടോ പ്രദർശിപ്പിച്ചു -
ഹനാ, ഒരു തൂണിപ്പാവയുമായി ചിരിക്കുന്നു.

"ഈ കുഞ്ഞിന്റെ ചിരി തിരികെ തരാൻ നമുക്ക് കഴിയും. ഡോക്ടർമാരോ, വിദ്യാർത്ഥികളോ, അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങൾ പോലുള്ള സാധാരണക്കാർ ആകട്ടെ - നമുക്ക് ഒന്നിക്കാം."

ഒരു മാസം കഴിഞ്ഞ്...

അനുവിന്റെ ടീം 50 മെഡിക്കൽ കിറ്റുകളും പാവകളുമടങ്ങിയ ബോക്സുകൾ ഫലസ്തീനിലേക്ക് അയച്ചു.

അന്ന് വൈകിട്ട്, ലീന ഒരു വീഡിയോ അയച്ചു -
ഹനാ പുതിയ പാവയുമായി വീണ്ടും ചിരിക്കുകയാണ്.

അനുവിന്റെ കണ്ണുകളിൽ നിന്നും ഒരൊറ്റ തുള്ളി ഫോൺ സ്ക്രീനിലേക്ക് വീണു.

"യുദ്ധം ഒരു ചിരിയെടുത്തേക്കാം. പക്ഷേ ആശയങ്ങളെ, പ്രതീക്ഷകളെ, സ്നേഹബന്ധങ്ങളെ... കൊല്ലാൻ കഴിയില്ല."